

[Økonomiministeren]

Endelig må jeg føje til for lige at få proportionerne ret, at hvis nu man forestiller sig, at man sparer 12.000 kr. op på en ungdomskonto – det er højden – får man altså en præmie pro anno af dette opsparede beløb på 4 pct. Det er 480 kr. Man kan sige meget om dette her – og jeg tror, det har en nyttig virkning, fordi det betyder, at man faktisk får en bedre forrentning af sin opsparing – men det er altså ikke noget, der vil tiltrække storspekulanter. Det er netop noget, der henvender sig til mennesker med en almindelig økonomi. Det er ikke noget, der på nogen måde vil interessere sådanne kredse, som vil finde andre og mere givtige investeringsmuligheder.

Hr. Frank Jensen var inde på udtalelser fra nationalbankdirektør Hoffmeyer, som påpeger, at der ved præmiering af opsparing altid er en risiko for kontoflytning. Det vil jeg medgive. Det er der altid. Men jeg tror, at den risiko, der er for kontoflytning ved f.eks. at lave ungdomsopsparinger og iværksætteropsparing, der henvender sig til de meget unge, er beskeden, og derfor tror jeg, der er god udsigt til at få en egentlig nettoopsparing.

Hr. Frank Jensen var også inde på den samlede statslige udgift til præmiering af opsparing og nævnte indeksordning. Det er jo den, der virkelig koster statskassen nogle penge. Af de ca. 988 mio. kr., som vi bruger fra statskassen til præmiering af forskellige kontoordninger, tegner indeksordningen sig jo for de 900 mio. kr. eller noget i den retning, mens der i 1990 kun regnes med at blive brugt ca. 60 mio. kr. på de eksisterende opsparingsordninger. Det er altså indeksordningen, som jo blev standset for nytegning i 1971, der koster pengene, og indeksordningens omkostninger kan jo kun formindskes, efterhånden som tiden går og disse ordninger udløber.

Jeg glædede mig i øvrigt over hr. Frank Jensens indlæg. Jeg forstod på hr. Frank Jensen, at det, det ville handle om for Socialdemokratiets vedkommende, var at lytte til argumenter under udvalgsarbejdet. Jeg skal love at gøre mit bedste, men jeg glædede mig over, at den socialdemokratiske ordfører forholdt sig åben, spørgende, til forslagene. Det synes jeg er en god holdning, og det er et godt grundlag for udvalgsarbejdet.

Hr. Jes Lunde sagde, at det jo ikke var nogen redning. Jamen det har jeg heller ikke påstået. Jeg vil godt sige til hr. Jes Lundes begejstring

for den direkte forbrugsskat, som jo i øvrigt et udvalg under Skatteministeriet har haft under behandling for nylig, at man i hvert fald skal være klar over to ting med den direkte forbrugsskat. Man kan diskutere al teknikken, det skal jeg slet ikke komme ind på, men dens struktur indebærer jo, at den rammer, sådan er den indrettet, dem, der bruger penge, og belønner dem, der sparer op.

Men hvem er det typisk, der har mulighed for opsparing? Det er de midaldrende. De, der stifter gæld, altså har et stort forbrug, vil typisk altid være ungdomsgruppen og de ældre. Strukturelt set vil forbrugsbeskatning netop derved komme til at lægge et relativt højt skattepres på unge og ældre i modsætning til de midaldrende. Det er sådan set mekanikken i forbrugsskatten, og det synes jeg hører med, når man diskuterer opsparingsstrategi og opsparingsfremme i det hele taget.

Fru Pia Dahl var jo ikke meget positiv over for opsparingsforslagene. Jeg hæftede mig ved, at fru Pia Dahl gjorde ophævelse over, at gevinstbeskatningen var lavere end beskatningen af arbejdsindkomst. Det er jo rigtigt, gevinstbeskatningen er for tips- eller lottogevinster, eller hvad det nu kan være, 15 pct. Jeg ved ikke, om man skal regne med at se et forslag fra Fremskridtspartiet om, at gevinstbeskatning f.eks. af tipspræmier eller lottopræmier eller sådan noget skal sættes op fra 15 pct. til 50 eller 68 pct. Hvis der rigtig skulle være mening i, hvad fru Pia Dahl sagde, så er det sådan et forslag, man skal vente sig, men det venter jeg nu alligevel ikke. Men argumentationen kunne nok tolkes i den retning, og det vil jeg da gerne lige have opklaret.

Fru Elisabeth Arnold stillede spørgsmålet, om der er noget i den måde, vi har indrettet vores sociale sikringer på, der modvirker opsparing. Det er der muligvis. Nogle af de samspilsproblemer, som vi kender til fra folk med en beskeden opsparing, f.eks. ældre, prøver vi jo på at løse. Med samspilspakken, der blev lavet for nogle år siden, prøvede vi på at løse disse problemer, og jeg mener, vi hele tiden skal have dem under nøje observation, fordi det er nogle af de mest ubehagelige opsparingshæmmende blokeringer, vi har i vort system.

Om gevinstopsparingen vil jeg sige – og det er også til hr. Kofod-Svendsen – at det, der her lægges op til, det, der her åbnes mulighed for,